

сж. Той не учаше че народъ-тъ трѣбва да прави това или онова, но че чловѣци-тъ лично трѣбва да го правятъ. Когато Никодимъ, единъ Иудейскы управитель, дойде при него да ся поучи, той му не каза че народъ-тъ или народни-тъ управители трѣбва да ся родятъ изново; но че всякой чловѣкъ трѣбва да ся роди изново за да влѣзе въ царство-то Божіе. Когато Самарянка-та го попыта за преніе-то между Иудей-тъ и Самаряны-тъ за мѣсто-то дѣто чловѣци-тъ трѣбва да ся молятъ Богу, той веднага остави настранж народны-тъ пренія като маловажны и обърнж вниманіе-то ѝ на това, че Богъ е задоволенъ отъ всяко лице, което му служи съ духъ и истинж.

Отъ всичко това е явно че, като честимъ благочестивы-тъ си прѣдѣды, ный трѣбва да внимаваме най-много не на онова което тѣ сж правили, но на онова което ный сами правимъ. Като обычаеи народъ-тъ си и ся стараемъ за благоденствіе-то му, не трѣбва да забравяме че имамы личны длѣжности, които ако сами не извършваме, не можемъ да станемъ истинни Християни. Не трѣбва да ся взираме до толкова на начинъ-тъ, по който пастыри-тъ, учители-тъ, родители-тъ и съсѣди-тъ ни извършватъ свои-тъ длѣжности, защото наша-та бжджща участь нѣма да ся опрѣдѣли нито споредъ прѣвѣсходства-та имъ нито споредъ недостатъцы-тъ имъ. Нека помнимъ че Богъ говори на всякого отъ насъ лично, и за да станемъ истинны чада Божіи, всякой